

عنوان مقاله:

تحلیل درون مایه های اشعار فرخی یزدی بر اساس نظریه زیبایی شناسی انتقادی (با تکیه بر غزل و گاه رباعی)

محل انتشار:

مجله متن شناسی ادب فارسی، دوره 3، شماره 2 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

حسین حسن پور آلاشتی - دانشیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه مازندران

رضا عباسی - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه مازندران

خلاصه مقاله:

مکتب فرانکفورت یکی از جریان های فکری است که وظیفه اندیشیدن به زمان حال و درک زمان خود به کمک اندیشه را مولفه ای برای هر گونه فعالیت عقلانی می داند. تجزیه و تحلیل فرانکفورتی ها از جامعه تا حدود زیادی به اندیشه های کارل مارکس باز می گردد؛ اما محور اصلی اندیشه مکتب فرانکفورت را باید در نظریه انتقادی جست که مبین بررسی و تجزیه و تحلیل جنبه هایی از واقعیت اجتماعی است که مارکس و پیروان او اهمیت چندانی برای آن قائل نشده اند. این مکتب دربرگیرنده انتقاد از جامعه و جنبه های گوناگون زندگی اجتماعی و فکری است. نظریه زیبایی شناسی انتقادی (Critical aesthetic theory) از دل این مکتب بیرون می آید. این نظریه، درحوزه ها و رشته های متعددی از علوم انسانی و اجتماعی برای تجزیه و تحلیل مسائل و مشکلات جوامع معاصر به کار گرفته شده است. در این مقاله از دیدگاه این نظریه درباره هنر و ادبیات بهره گرفته ایم. اندیشمندان نظریه انتقادی برای هنر و ادبیات ویژگی هایی برشمردند تا بر اساس بینش انتقادی خود مرز میان هنر اصیل از هنر ناصیل را مشخص کنند. در نوشتار حاضر، ابتدا مفاهیم اصلی در زیبایی شناسی انتقادی؛ چون انتقاد در هنر (Critical of art)، منش ایدئولوژیکی- قوه سیاسی- هنر (Ideological nature of art)، هنر انقلابی (Revolutionari art) و خودمختاری در هنر (Autonomy of art)، مورد بررسی قرار گرفته؛ در ادامه، با تحلیل مهمترین موضوعات سیاسی و اجتماعی دیوان فرخی یزدی اصالت هنر او طبق این نظریه نشان داده شد.

کلمات کلیدی:

نظریه زیبایی شناسی انتقادی، غزل فرخی یزدی، انتقاد، هنرانقلابی، خودمختاری هنر، منش ایدئولوژیکی هنر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1605846>

